

Kristna
synskadades
förening

Nr 10, 2012
Årgång 104

Syskonbandet

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

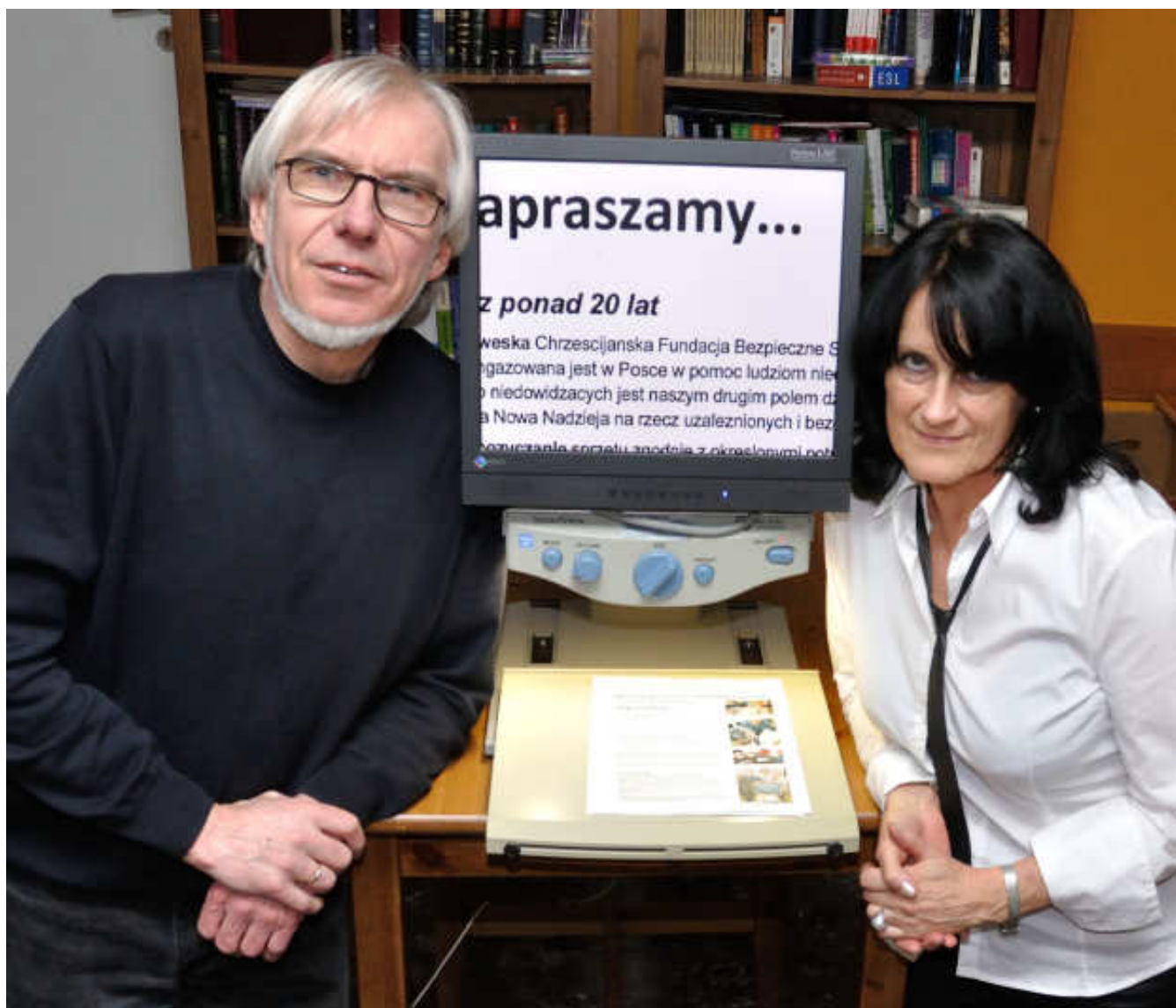

Foto: Ashebir Solomon

**”Tillsammans ser vi” -
arbete bland synskadade i Polen
Boktips och musiktips • Syskon emellan**

Från verksamhetsledaren

Vi behöver leka!

Varje vardagsmorgon sätter jag mig med frukost framför God morgon Sverige för att ta del av dagens nyheter och mer eller mindre intressanta inslag av intervjuer, matlagningstips, debatter med mera. Här-omdagen lyssnade jag där till en intervju med en skådespelerska som lyfte fram lekens vikt för välbefinnandet. Hon hade själv erfarenhet hur teaterspelandet hjälpt henne genom svåra tider i livet och nu använder hon därför i viss mån teatern som terapi för både sig själv och publiken. Hon menade att vi mår bra av att släppa loss och ge oss hän ibland. Detta behöver nödvändigtvis inte vara just genom teaterspel utan kan vara genom andra kreativa uttryck, men just teatern är ett väldigt lekande uttryck, ett vuxensätt att leka på barns vis och kanske är det just lite barnsliga vi ibland behöver vara.

I tre av de fyra evangelierna citeras Jesus säga att vi alla behöver bli som barnen, att himmelriket tillhör sådana som dem. Kanske menar Jesus på liknande sätt som skådespelerskan att vi mår bra av att vara lite barnsliga. Vi behöver kanske våga tro mer som barnen, mer okomplicerat, mer lekfullt och med

mer enkel tillit.

Jag tror inte att vi kan eller ska sluta vara vuxna, vara seriösa i situationer som kräver det och reflektera över tro och Gud på ett förnuftsmässigt sätt. Men vi kan behöva släppa det seriösa eller prestigefulla vuxna emellanåt och ge oss hän på ett barnligt sätt. Vårt inre, vår själ, vår ande och tro mår nog många gånger bra av detta.

Om några få veckor ska vi ha en gemenskapshelg i Umeås trakt. Då ska vi på ett varierat, kreativt och lite lekfullt sätt gripa oss an en bibeltext tillsammans. Förhoppningsvis ska de som är med få med sig något nytt perspektiv och verktyg att leka med seriösa texter som Bibelns. Sista dag för anmälan till denna helg har passerat, men är du intresserad att komma med så hör ändå av dig, platser kan finnas kvar!

Tina Hanson

Innehåll

Från verksamhetsledaren.....	2	Man klarar mer än man tror.....	6
Tillsammans ser vi.....	3	Ur Guds eget perspektiv	8
Medlemsporträtt.....	4	Boktips	9
Medlemsnytt.....	6	Musiktips.....	10
Syskon emellan.....	6	Bara en sak behövs.....	11
		Redaktionsruta.....	12

”Tillsammans ser vi” –

Kristna synskadade i Polen.

När representanter för Syskonbandet var i Norge i augusti för att förbereda inför nordisk konferens nästa år träffade vi Åsmund Kilde som driver en stiftelse som heter ”Trygt Ly”. (Ly betyder ungefär ”tillflykt” som i psaltaren 91:4 ”Han täcker dig med sina vingar, under dem finner du tillflykt, hans trofasthet är en sköld och ett bålverk”.) Sedan en tid tillbaka bedriver man ett arbete bland synskadade i Polen som Åsmund berättar om här. Inspirerade av det kristna arbetet bland synskadade i Norden startar den norska kristna stiftelsen Trygt Ly ett arbete i Polen under namnet ”Tillsammans ser vi”.

– Synskadade i Polen har betydligt större utmaningar och svårigheter än synskadade i Norden. Generellt så har människor med funktionsnedsättningar en svårare tillvaro i Polen än i Norden. Framförallt för att samhällets bidrag till ett likvärdigt och integrerat liv ligger långt efter, både i inställning och ekonomi såväl som praktiska åtgärder berättar Åsmund Kilde. Tillsammans med sin polskfödda fru Krysztyna leder han det dagliga arbetet i Trygt Ly. Många med funktionshinder och inte minst synskadade lever därför ett tillbakadraget liv i familjen. Det blir inte heller bättre av att samhällets insatser ofta uteblir. Ansvaret för rehabilitering och hjälpmedel har flyttats ner på lägsta förvaltningsnivå där det saknas resurser och kompetens.

Lågkonjunktur

Polen möter nu också den begynnande lågkonjunkturen i Europa. Bland annat innebär det att den egna delen av kostnaden för hjälpmedel ökar. För synskadade som behöver kostsamma hjälpmedel innebär det ofta att de blir utan.

- När Trygt Ly nu påbörjar att bygga upp ett kristet arbete för synskadade måste vi se till såväl det sociala behovet och den kristna gemenskapen som till de praktiska vardagsutmaningar som de synskadade har. Detta blir till en prövning för vår tro och vårt kristna engagemang säger Åsmund.

Förmedling av hjälpmedel

Trygt Ly har redan varit igång med att förmedla hjälpmedel i många år. Sedan 1995 har stiftelsen skickat ut minst 300 Läs-TV till Polen. Och dessutom en stor mängd enklare hjälpmedel.

Robert

- Mötet med synskadade Robert 1988 var det som startade Trygt Ly's engagemang för synskadade. Robert är nu med som handledare i ”Tillsammans ser vi” eller ”Sammen ser vi” som det heter på Norska. Han delar rikligt med sig av sin erfarenhet till glädje och nytta för andra synskadade berättar Åsmund.

Sedan tidigare har Trygt Ly haft ett större samarbetsprojekt med en blindskola i Polen. Nu är tiden mogen att utveckla ett arbete som motsvarar Syskonbandets i Sverige eller KABB i Norge på en evangelisk grund. Trygt Ly har många

kontakter med andra evangeliska kristna i Polen. Stiftelsen har också ett engagemang för missbrukare i samarbete med en Polsk partner som är knuten till Pingströrelsen.

Robert. Foto: Åsmund Kilde

Nordisk inspiration

En av dem som bjuder på inspiration är generalsekreteraren i norska KABB, Ingvar Nevland. Han deltog på en uppstartskonferens i våras i Polen. Detta innebär också att "Sammen ser vi" kommer att vara representerade på nästa års Nordiska konferens för det kristna arbetet bland synskadade i Norden. - Denna kontakt betyder mycket för oss. Detta ger oss styrka och mer frimodighet att gå vidare med vårt arbete, säger Åsmund. En av de största utmaningarna är att skaffa en stabil ekonomisk grund för "Sammen ser vi" i Polen.

Berättat för och översatt av
Ronny Gilderskär

Medlemsporträtt: Elisabet Ståhl, Stockholm

Elisabet är sedan några år pensionerad och håller i kurser i punktskriftsläsning i regi av SRF.

– Min syn började försämrans för 25-30 år sedan då jag hade god ledsyn och tidigare kunde jag även läsa storstil men idag ser jag endast skillnad på ljus och mörker. Förmodligen är det RP men man vet inte säkert. Jag har även börjat höra dåligt och det känns betungande. Många som jag känner med liknande problem tar det så bra tycker jag, men det känns jobbigt ibland.

Jag är uppvuxen i södra dalarna och har alltid gillat tystnaden där och att vara ute i naturen och lyssna på fåglarna eller åka skidor på vintern. Jag började i vanlig skola i första klass och man placerade mig långt bak i klassrummet för att jag var lång och förstod inte att jag behövde sitta långt fram för att kunna se. Efter första klass togs det beslut om att jag skulle åka till Tomteboda där jag gick om första klass och var kvar till trean. Jag måste få säga som jag tycker om åren på Tomteboda: Det var fruktansvärt! Jag kom från en varm och ombonad miljö till att få sova i en sovsal med 13 flickor och jag kommer ihåg hur vi fick stå på rad för att borsta tänderna på kvällen och att det var så kallt där, jag frös mycket under dessa år. Undervisningen var det absolut inget fel på men jag var så frustrerad över miljön där att jag hade svårt att ta till

mig den.

Till fjärde klass fick jag flytta till en synklass i Gustav Vasa skola och då flyttade även min familj till Stockholm så jag kunde bo hemma. Det fungerade mycket bättre. På loven åkte vi till Dalarna. Efter grundskolan gick jag på komvux och läste in nian och gymnasium. På den tiden var det frivilliga och klasskamrater som läste in undervisningsmaterial på band.

Så småningom träffade jag en man som var blind som jag gifte mig med och vi fick ett barn tillsammans. Vi separerade efter en tid och jag träffade sedan en annan man vilket ledde till mitt andra äktenskap och ytterligare två barn. Jag började då jobba som telefonist. Det passade nog egentligen inte mig med så mycket stillasittande eftersom jag alltid har varit en aktiv människa och velat röra på mig. Som barn lärde jag mig, sticka, sy och väva och har alltid varit intresserad av kläder och tankarna började ta form på att starta ett eget företag och sälja kläder. Jag fick mycket uppmuntran av min dotter och en natt när jag inte kunde sova tog jag beslutet: imorgon startar jag!

Till att börja med skötte jag allt från hemmet men fick sedan möjlighet att vara på Brukarhuset i Stockholm som var en lokal för olika konstnärer m.m. Jag hade mannekänguppvisningar och jag var på mässor och sålde och letade upp nya kollektioner. Min kundkrets bestod av både seende och synska-

dade och jag märkte upp alla kläder med punktskrift med pris, färg och storlek så att även synskadade kunde "shoppa" och botanisera bland mina kläder utan att behöva fråga om allt. Företaget var aktivt i cirka 15 år men jag kunde inte försörja mig helt på det utan jobbade som telefonist på deltid till jag blev 63 år och ytterligare något år senare avvecklade jag företaget. Det var mycket roligt att driva företaget

Elisabet vid vävstolen. Foto: Maud Häger

och jag har aldrig ångrat att jag drog igång det. Jag tycker att jag så här långt levtt ett rikt liv. Jag har rest mycket, hoppat fallskärm, åkt skidor och haft olika uppdrag t.ex. var jag projektledare för ett projekt inom handikapprörelsen. Jag har gått en handledarutbildning och idag håller jag kurser i punktskrift.

Det är olika åldrar som deltar och även några seende vilket jag tycker är roligt. Jag har t.ex. en seende mamma till ett barn som är synskadat som lär sig punktskrift. Jag tycker det är viktigt med punktskrift, man kan bli lite lat om man bara lyssnar på Daisy och ljudböcker. Med punktskrift lär man sig hur allt

stavas och hur det kan vara uppställt.

Jag har alltid varit fascinerad av kyrkor och det var roligt att läsa Anita Örums artikel om kyrkorna i dalarna i förra numret av tidningen. Jag har kvar min barnatro som har burit och har följt med mig genom hela livet.

Berättat för
Ronny Gilderskär

Medlemsnytt

Nya medlemmar

Bardia Zakeri, Sundbyberg

Enar Friberg, Gävle

Per Forsgren, Vilhelmina

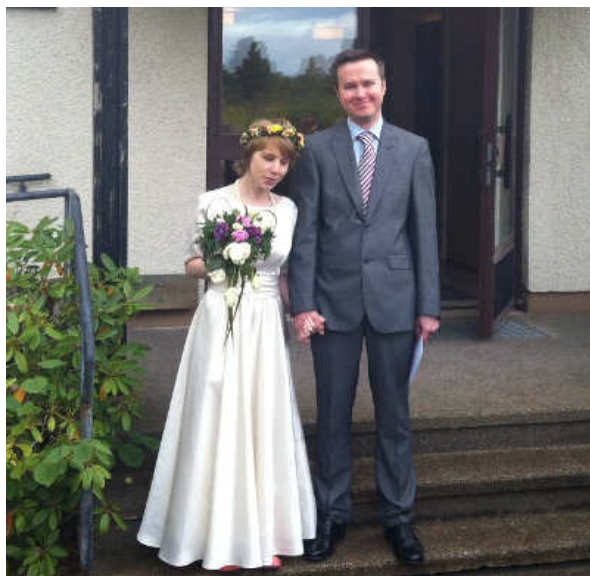
Mackan Andersson, Malmö

Anne Wester, Värmdö

Ny Stödjande medlem

Margaretha Friberg, Gävle

Nygifta

*Bröllopsparet på kyrktrappen.
Foto: Tina Hanson*

Den 29 september firade Isabelle Ulfsson och Jimmy Hillberg bröllop. Vi gratulerar och

önskar paret Hillberg all lycka och välsignelse!

Syskon emellan

Jag önskar skicka en hälsning till mina vänner genom Syskonbandet. Jag har tyvärr inte längre möjlighet att kommunicera så bra i telefon efter en tidigare stroke, men jag mår bra och har mitt minne kvar och följer med vad som händer i världen. Jag har stor glädje av Syskonbandets rapporter och ser alltid fram emot nästa tidning.

Jag önskar Er alla Guds rika välsignelse från en ivrig läsare/lyssnare av Syskonbandet.

Rut Mattson, Stolvreta

Man klarar mer än man tror

I Syskonbandets tidning nr 11-12/2011 så skrev vår medlem Markus Berggren om sin spännande resa till Afrika och bakgrunden till varför han själv åkte iväg. Han har nu varit hemma sedan årsskiftet och jag träffade Markus för att få höra hur han nu ser på hur resan blev och vilka planer han har för framtiden.

– **Vad tycker du** var det bästa med din resa?

– Det var den personliga utvecklingen, att resa iväg själv och möta alla utmaningar och att få uppleva att man faktiskt klarar sig på egen hand i en helt ny och okänd miljö.

Gud har verkligen lett mig från plats till plats. Jag hade gjort upp en plan innan men insåg snart att Afrika är Afrika och att man fick ta

det litet som det föll sig. En mycket rolig sak var att jag besökte "Glädjens skola" (shule ya furaha i Tabora) i Tanzania och bland annat träffade Ibrahim som många i Syskonbandet känner till.

– Var det något som inte blev så bra?

– 6 månader var för lång tid. Eftersom jag åkte runt som student och sällan var praktiskt involverad i arbetet på de olika platserna utan mer kom som en besökare så var det inte så spännande på slutet när jag besökte ytterligare ett sjukhus efter att redan ha sett tio stycken. Sjukhusen i sig var väldigt intressanta men efter ett tag fanns det

Markus hemma hos en vän i Uganda.

inget "nytt" att se utan en längtan skapades istället att få hjälpa till och inte bara vara en åskådare. Det är lätt att sitta hemma och fantasera och kanske tro att man ska ut och rädda världen men att få se problematiken på plats gav mig en aha-upplevelse och jag inser att det ofta inte är så lätt. Det var då som jag bestämde mig för att ta en master så att jag har en gedigen utbildning nästa gång jag åker ut,

för att på det sättet kunna bidra med något i projekten.

– **Hur var det** att möta den afrikanska kyrkan och tron?

Jag mötte ingen som var ateist. För alla var det självklart att Gud finns. Själv är jag mer teoretiskt lagd och tycker om bibelstudier och att läsa och diskutera teologi. Där nere är det mycket mer "på känsla". Alla går till kyrkan och man sjunger och jublar men jag funderar litet på hur och om det verkligen påverkar deras vardag när de går hem från kyrkan igen?

– **Vad gör du nu?**

När jag kom hem från resan så skrev jag min D-uppsats i swahili och nu läser jag dels ett masterprogram i Management och ett kandidatprogram i arabiska. Just nu satsar jag allt på studierna för att kunna få ett bra jobb, så att jag sen kan åka ut igen efter studierna. Jag har en vision om att få starta upp projekt, församlingsplantering samt att få arbeta för FN ett tag. Förutom studierna var jag i somras med och representerade Sverige i schackolympiaden för synskadade som gick av stapeln i Chennai i Indien.

– **Vilket råd skulle** du vilja ge till unga i Sverige som vill åka iväg och kanske jobba med missionsfrågor och utlandsprojekt?

Utbildning! Många åker iväg en kort tid och kommer sedan hem igen och jobbar och kanske åker iväg igen men om man ska satsa på detta långsiktigt krävs en ordentlig utbildning. Själv har jag tidigare

inte velat läsa t.ex. ekonomi utan mer global utveckling och teologi. Men jag inser nu att man måste ha en bra grund med t.ex. ekonomi och management och åtminstone en master. Många afrikaner har bra utbildningar idag och ska vi kunna tillföra något måste vi ju ha åtminstone motsvarande utbildning i boten. Det blir skevt om man åker ut i fält utan att ha slutfört en utbildning eller endast en treårig kandidatexamen för att tala om för de i projektet hur de ska göra när de har läst ett femårigt masterprogram eller kanske t.o.m. doktorerat efter det.

Jag menar att det är viktigt att ha visionen framför sig men att man inte förhastar sig. Visionen har sina byggstenar som måste vara på plats innan man kan fullborda den precis som ingen kan ta sig upp för en stege utan att sakta men säkert lägga dit varje fotfäste. Att läsa lite strökurser, drömma och fantisera är bra men vill man upp för stegen måste man sätta sig ner för att rent konkret planera hur/när/var man vill sätta fast dessa fotfästen på stegen. Att studera fem år kanske verkar lång tid nu men i livets långa lopp är det en investering som man kommer ha glädje av om och om igen. Det är aldrig för sent att börja studera och sadla om i livet. Min mamma arbetade på Nordbanken i 20 år för att sen en dag bestämma sig för att sluta, läsa tre år på lärarhögskolan och nu arbetar hon som lärare. Hon var runt 40 år när hon slutade på Nordbanken!

Berättat för Ronny Gilderskär

Ur Guds eget perspektiv

För några veckor sedan sjöng vi psalmen "Gud för dig är allting klart" i Centrumkyrkan i Sundbyberg som jag är medlem i. Det är en psalm som många av oss hört många gånger. En väldigt fin psalm för övrigt. Men den här gången har den fastnat i mitt huvud. Jag upplever en ganska jobbig tid just nu utan både arbete och med dålig ekonomi. Men när jag tänker på den här psalmens budskap så blir allt annat på något vis mindre betydelsefullt.

Det är så lätt att fastna i sitt eget och sina egna problem. Bekymren hopar sig över oss och allt bara tränger sig på från alla håll. Men tänk då på att Gud har all koll på allt. Han är ju ALLSMÄKTIG! Du kanske frågar dig varför han skulle bry sig om dig, du som känner dig så obetydlig i allt du gör och är?

Visst kan det kännas så ibland i livet. Men hur det känns är en sak och hur det är är en annan. Jag ska delge er ett bibelord för att bevisa detta.

Hebreerbrevet 4 :15-16:

"Ty vi har inte en överstepräst som

ej kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som blev frestat i allt liksom vi, men utan synd. Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.”

Alltså känner Gud med oss när vi känner oss utelämnade och allt är bara kaos omkring oss.

Men Gud har ett annat perspektiv än vi, han ser längre än oss och vet allt om oss.

Så förtvivla inte min älskade broder eller syster, för Gud håller allt i sina händer och han hör när du ber till honom även när du inte ber högt utan också ditt hjärtas tysta rop.

Anders Holmberg

Boktips

Corrie Ten Boom - ”Gömstället” och ”I min faders hus”

Corrie Ten Boom föddes 1892 och växte upp i en kristen urmakarfamilj i Haarlem, Nederländerna. Under andra världskriget blev de aktiva i motståndsrörelsen och tog emot och gömde judar och motståndsmän i sitt hem. Corrie sökte också upp andra familjer för att få de att hjälpa judar undan förföljelserna. I hennes sovrum byggde man en lönnvägg med ventilation och ett larmsystem om det blev en räd och SS kom och genomsökte deras hem. Man uppskattar att cirka 800 judar och motståndsmän blev räddade genom Corries försorg. 1944 blev familjen avslöjad genom en informatör och hamnade i olika koncentrationsläger. Corrie överlevde detta och kunde senare

skriva ett antal böcker om sin historia och åka världen över och berätta. Idag är deras bostad ett museum där det ursprungliga gömstället finns bevarat och det gjordes även en film ”The hiding place” efter boken.

Några år efter att boken

”Gömstället” hade kommit ut skrev hon ”I min faders hus” som handlar om hennes uppväxt och åren före andra världskriget.

Bägge böckerna (och två till av samma författare) finns som Daisy att låna hos TPB.

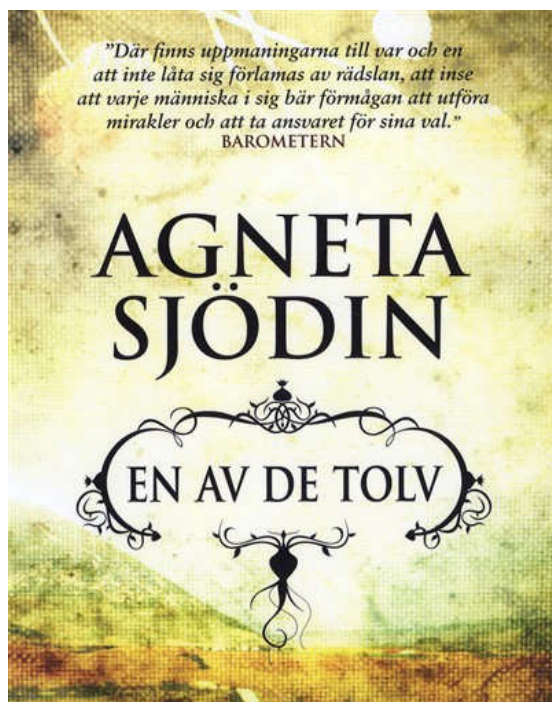
Ronny Gilderskär, efter tips av Maria Selberg

”Du är mer än du anar – om konsten att bli vän med sin själ”

Tommy Hellsten är en kristen finlandssvensk författare och terapeut som är mest känd för sin bok

”Flodhästen i vardagsrummet” som handlar om att växa upp i en familj med något sorts missbruk eller psykisk sjukdom och hur det påverkar övriga familjemedlemmar. I boken ”Du är mer än du anar” som jag nämner i min betraktelse sist i denna tidning får vi ta del av korta betraktelser och historier som syftar till att reflektera över den svåra konsten att vänta in sin själ och inte låta egot styra våra liv. Eftersom boken är helt ny finns den ännu inte på TPB men du som läser detta och tycker den verkar intressant, hör av dig till TPB, ju fler som gör det desto snabbare blir den inläst. De flesta av Hellstens tidigare böcker finns redan på TPB.
Ronny Gilderskär

”En av de tolv” - Agneta Sjödin”

En av de tolv är en roman som beskriver Jesus utifrån lärjungen Jakobs perspektiv. Författaren Agneta Sjödin, känd TV-profil, fick idén om denna bok då hon var vid Jakobs grav vid pilgrimsvandringens slut i Santiago de Compostella i Spanien. Vi får i boken ömsom följa Jakobs liv efter Jesus död, ömsom vara med i Jakobs reflektioner och återblickande minnen av tiden tillsammans med Jesus. Jakob var en enkel fiskare i en judisk familj. Han förlorade sin tro i bitterhet då han förlorade sin kärlek, den flicka han var trolovad med sedan unga år, men livet förändrades på nytt när han mötte Jesus. Jakob såg skimret kring Jesus och följde honom därför, liksom hans bror Johannes, och blev en av de tolv lärjungarna. Jesus predikade Kärlekens lära och lärjungarna fick i

uppdrag att föra denna vidare varför Jakob reser, hamnar i Spanien och där träffar han den speciella kvinnan Anna. Han slits mellan att stanna i Spanien och att återvända till Jerusalem som han lovat och upplevt att Jesus kallat honom till att göra, trots att detta innebär en överhängande fara.

Detta är en vacker, sorglig och på samma gång glädjande och hoppfull roman som jag tycker ger en inblick i hur livet kring Jesus och den förföljande tiden efter hans död kan ha tett sig.

Boken finns inläst som Daisy på TPB och inläsaren är Dan Kandell. Den finns även i bokhandlar som CD-bok och då är det författaren själv som läser.

Tina Hanson

Musiktips

Modern kristen musik för och med barn är det svårt att hitta men nu har det nyligen släppts ett album med Hedvig & Selma som för två år sedan gjorde sitt debutalbum ”Magi” som har spelats flitigt i många barnfamiljers hem. Nu tar systrarna nästa steg med uppföljaren ”Nu stiger temperaturen”. Låtmaterialet är helt färskt med influenser från R&B, funk och rock. Bland låtskrivarna hittar vi namn såsom Ida Möller, Mike Eriksson, Jonas Thander, Mattias Cederlund och Mikael Ovebring. Texterna bjuder på både spänning, humor och allvar kring livets djupa frågor. Även denna gång är skivan producerad av Mike Eriksson som har

mångårig erfarenhet som kapellmästare och producent med namnkunniga artister som Carola, Stefan Almqvist och Blue Eyes Soul. Stommen i musikeruppställningen inkluderar ett riktigt svänggäng med bland annat Stefan Olsson (gitarr) och Anders Hedlund (trummor), kända från TV4:s "Så mycket bättre" och "The Voice". Skivan finns bland annat att köpa hos libris.se och finns även på Spotify.

"Bara en sak behövs" **(Luk 10:42)**

En liten vit hund och en rejäl förkylning fick nyligen mig att stanna upp och reflektera över tillvaron och vad som egentligen är nödvändigt. Vi, och kanske mest min hustru Elisabet, har en längre tid planerat för att skaffa en hund. I början av september föll plötsligt alla bitar på plats och vi hade en nio veckors hundvalp att glädjas åt och ta ansvar för. I denna späda ålder saknar en valp förmågan att hålla tätt när det är dags vilket innebär att man ständigt måste vara beredd på att springa ut med hunden för att slippa "olyckor" inomhus och att få den att bli rumsren. Då vi bor tre trappor upp i ett höghus blev det ohållbart att koppla hunden, klä på sig själv, åka hissen ner och springa över parkeringen med hunden i famnen varje gång det var dags vilket kan vara bokstavligen varje eller varannan timme även nattetid. Så vi tog helt enkelt och packade ner kläder och lite mat för

de närmaste dagarna och flyttade ut till vår kolonistuga. Det är bara 15 minuters bilresa och man kan även åka kommunalt dit men det har ändå inte blivit att vi har övernattat så ofta där när man ska till jobbet dagen efter p.g.a. att jag är så bekväm av mig. Vid stugan måste man gå eller cykla 200 meter till toa och dusch och vatten hämtar man i en kran på tomten. Ingen dator finns där heller. Så det har blivit att vi har åkt hem på kvällen.

Men nu med vår nya familjemedlem blev det så oerhört mycket enklare att bara kunna öppna dörren och låta henne (det är en tik som heter Noomi) springa ut på tomten eller gå på en promenad i området. Och väldigt snabbt började jag vänja mig vid att gå upp litet tidigare för att åka till jobbet, ryggen började acceptera den hårda bäddsoffan som vi sover i, och det kändes inte längre som oöverstigit att gå iväg med plastdunken med en glad hund i hasorna för att hämta vatten. När jag vaknade i lördags morse hade jag ont i halsen och på söndagen kom febern och det känner ni kanske till hur sjuk en karl kan bli av en förkylning? Det slutade i alla fall med att hunden fick vara hemma med huse i två dagar. Jag har nyligen köpt en bok av författaren, terapeuten och teologen Tommy Hellsten som heter "Du är mer än du anar – konsten att bli vän med sin själ" som jag hade sparat till ett bra tillfälle och dessa två dagar blev som

en liten retreat. Jag stängde av radio och tv och läste min bok, snorade och hostade, funderade över livet och gick långsamma promenader med Noomi. Det är nu två och en halv vecka som vi har bott i kolonistugan och plötsligt har jag insett att det är väldigt mycket man inte behöver.

Det jag behöver är en tilltro till Gud om att han är med alla dagar även de stunder då jag låter världsliga bekymmer tynga mitt sinne såsom Jesus säger i Matteus 13:22 "Sådden bland tistlarna, det är den som hör ordet, men världsliga bekymmer och rikedomens lockelser kväver ordet, så att han inte bär frukt." Vidare säger Jesus att "er fader vet vad ni behöver redan innan ni har bett honom om det" (Matt 6:8) och detta har fått en djupare innebörd för mig dessa dagar och jag har fått uppleva att väldigt mycket av det jag tyckt har varit nödvändigt har liten eller ingen betydelse alls. Jag önskar innerligt att jag oftare kunde stanna upp och fokusera på det som verkligen är viktigt och nödvändigt och låta diverse bekymmer och oro bara rinna av mig men med största sannolikhet kommer jag snart att "ånga på" igen tills jag plötsligt en dag

stannar upp och inser att nu är jag på väg att växla in på fel spår ännu en gång. Jag ber Gud om att sända en påminnelse igen då. Men för denna gång är jag oändligt tacksam för en liten vit hund, en förkylning, en bok och en kolonistuga!
Ronny Gilderskär

*Hunden Noomi och husse.
Foto: Elisabeth Gilderskär*

Nästa nummer av tidningen kommer i slutet av november och är årets sista! Hör av dig till redaktionen med tips, texter eller idéer om vad du vill läsa om!

Syskonbandet

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet. Utkommer i punktskrift, svartskrift och på Daisy. Oktober 2012.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr, 116 65 STOCKHOLM.

Ansvarig utgivare: Anita Örum. Redaktör: Ronny Gilderskär.

Telefon, kansli och redaktion: 08-641 30 45, 641 30 95.

E-post: kansliet@syskonbandet.se eller redaktion@syskonbandet.se

Hemsida: www.syskonbandet.se Plusgiro 3 64 49-7 Bankgiro 342-9552